

ÀLEX LACAMBRA BOADA

Camins solitaris

Obra finalista del III Concurs de Relats Breus de la UAB
«L'Autònoma en 3.000 paraules»

UAB

Universitat Autònoma de Barcelona

Servei de Publicacions

Camins solitaris d'Àlex Lacambra Boada és una de les dues obres finalistes del III Concurs de Relats Breus «L'Autònoma en 3.000 paraules», convocat per la Universitat Autònoma de Barcelona, i que té com a objectiu promoure, entre els estudiants, la creació literària i contribuir a dinamitzar la vida cultural de la UAB.

© del text: Àlex Lacambra Boada, 2012

© de l'edició: Servei de Publicacions de la UAB, 2012

Il·lustració de la coberta:

Faro, Costa Da Morte, Galicia, Spain

©AndyRobertsPhotos sota llicència Creative Commons

Edició:

Universitat Autònoma de Barcelona

Servei de Publicacions

Edifici A. 08193 Bellaterra (Cerdanyola del Vallès)

Tel. 93 581 10 22

Fax 93 581 32 39

sp@uab.cat

www.uab.cat/publicacions

Avui ha vingut molt estrany. Tenia els ulls molt vermells i gairebé ni mirava. Ni la pissarra, ni el professor, ni el paper de damunt el pupitre. S'ha passat l'estona només pensant. Diuen que últimament frequenta aquell local de moda, però no és pas el seu estil. És clar que també està canviant de roba. Abans portava texans i samarretes fosques. L'altre dia en duia una de colors en la qual hi havia un dibuix d'un paio cridant. Tampoc no el veig gaire preocupat per les noies. Sempre els deia alguna cosa i les feia riure. Ara, com si no les veiés. I amb els amics igual; abans anava amb la colla de sempre. Feia un cigarret abans de classe, però no faltava mai. Ara va amb aquell parell que es passen la classe sencera fumant a fora i es perd tota la classe. Fumen un cigarret darrere l'altre. D'aquells de cargolar sempre. I semblen aromàtics, perquè en sento l'olor d'una hora lluny. No ho sé, voldria parlar amb ell, però no m'atreveixo. No ens coneixem tot i que hem compartit classe durant tota la carrera. Som a l'últim curs i res de res. Per mi no és estrany, però. Em trobo en la mateixa situació amb uns quants de la classe. Cadascú ha fet la seva i ja està. Hi ha qui durant la carrera fa molts amics i molta vida social, però no és el meu cas. Però bé, estudiar estudio, això sí. Tal com diu el pare, sóc molt jove encara, em queda molt per viure.

L'he vist amb aquella colla altra vegada. S'ho devien passar bé, perquè no feien res més que

riure. Encara que no entenc com tenien prou pulmons, perquè no feien res més que fumar. Quin vici, Déu meu! No entenc com poden fumar tant i no acabar tossint com un carreter! Al cap de poc han començat a portar cerveses de la cantina. Això ja és una altra cosa, i no n'han dut pas poques. Una darrere l'altra. No sé qui les paga, però s'hi ha deixat la cartera. Començo a pensar que la majoria són a càrrec seu. A més, ha aparegut un parell que no havia vist mai per aquí. Segur que no són alumnes. Anaven bastant bruts i no paraven de riure's de tothom. Per la roba, per la conversa, pel pentinat, o què sé jo. No entenc com els feia tanta gràcia, tot. Ell no reia amb ells d'això, però els altres dos de classe es trencaven. Suposo que són amics seus, però si me n'hagués de fiar, res de res.

Altra vegada estava a classe molt distant. Quan el professor li ha fet una pregunta no ha sabut què respondre. Vaja, que ni escoltava. Com si estigués enamorat! Segueix amb l'estil dels nous col·legues. Si ve a classe no escolta i si es queda fora no apareix. No entenc per què ha canviat tant. Abans sempre responia, participava i estudiava per als exàmens. Ara ve per complir amb l'expedient, però em sembla que en suspendrà unes quantes. Ni tan sols fa els treballs. Ja li he sentit dir unes quatre excuses als professors, que les hi accepten perquè el coneixen i en saben els resultats. Però la sort sempre s'acaba. No ho sé, em comença a preocupar. Potser té algun problema a casa.

Ahir es va passar el dia tot sol als arbres de l'entrada. Va seure a la gespa i s'hi va passar el dia, allà. De tant en tant es feia un cigarret. Segueix preferint els de cargolar, però feia una cosa

molt estranya: trencava un cigarret de paquet i el tornava a cargolar. Deu ser cosa del gust o què sé jo. El que sí que sé és que tots els que fumava se'ls feia ell. I un darrere l'altre. Després va escoltar música, es va estirar i ja no es va moure d'allà. Des de classe el veia per la finestra. No es movia ni un pam. Va parlar per telèfon un parell de vegades, però d'allà no el treia ni Déu. El pitjor, però, va venir quan gairebé acabàvem l'última classe: va venir un cotxe d'aquells que semblen sortits d'una pel·lícula de curses de cotxes. De les de noies amb biquini i païos amb pantalons amples a l'estil americà. Van baixar dos païos rapats i amb roba esportiva. Van anar directament cap a ell i el van increpar. Li demanaven no sé què d'una pasta. Que si festa, que si pasta. Alguna cosa així com que, si volia anar a la festa, havia de pagar una pasta, que res de festa de gorra. No entenc com vol anar a una festa amb aquells païos. Però si no tenen res a veure amb el seu estil! Cada vegada entenc menys els amics que té. Bé, al final van marxar. Van parlar. Els va donar el tabac i van marxar contents. Tanta cridòria i al final se'n van amb el tabac de cargolar. Quins païos més estranys. I a més han deixat mig pneumàtic quan han marxat. O no han fet gaire negoci o la festa aquella els dona molta pasta, perquè una d'aquelles rodes deu valer el que valen quatre de les nostres. Ell, però, s'ho va prendre molt malament, perquè va estar una bona estona amb les mans al cap i mirant a terra. Després se'n va anar amb els Ferrocarrils. Va saltar la tanca, això sí. Ell sí que deu anar malament de pasta, perquè ja fa unes setmanes que ho fa i ell sempre pagava. Va seure sol i només mirava per la finestra.

S'apropa la setmana d'exàmens del primer semestre. Tothom està nerviós i preocupat. Que si treballs, que si apunts, que si naps, que si cols. Ell fa dues setmanes que no ve. No sabem si està malalt, si ha marxat o si no pot venir. Poc pregunten per ell. Gairebé ni se'n parla. Com que va deixar la colla, ja ni se'n recorden. A més, he sentit algun comentari que anava de sobrat. A mi mai m'ho ha semblat, però no el conec tan bé. Mentrestant, la classe es prepara per a les primeres proves de l'any. De l'últim any. Potser el més important i el definitiu. Però ell segueix sense ser-hi.

Ha començat el segon semestre. Després dels exàmens tothom torna a estar distès. Avui hem quedat molt parats quan l'hem vist per allà. Ha saludat a tothom i venia amb un gran somriure. Els seus companys, però, no han aparegut. S'ha tallat els cabells molt curts. Sembla un altre, inclús quan parla sembla que hagi estat en un altre món. Que si pim que si pam. A més, l'he vist molt fanfarró, quan ell sempre era molt reservat. Al cap d'una estona ha començat a dir que ell es trauria el curs com si res, que quan s'hi posi això és superfàcil. Mira, això que sigui superfàcil sí que ho deia abans. Total, que els altres li deien que sí, però han passat d'ell com de la merda. I ell s'ha assegut sol al darrere de tot. Al cap de mitja hora ja mirava per la finestra o pensava en altres coses. El pitjor ha sigut quan l'han expulsat. Mai no m'hi havia trobat a la universitat. A l'institut havia vist alguna expulsió per mala conducta, però en tota la carrera no. Resulta que, de cop i volta, hem sentit una música de fons. Com un bum, bum, bum. Era ell. Escoltava la música tan forta que encara que portava auriculars ho sentí-

em tota la classe. El professor ha estat molt clar: «Fora de classe».

Des que el van expulsar de classe que no havia tornat fins avui. Altra vegada, ha saludat a tothom. Bé, a tothom menys a mi, que no ens coneixem. I altra vegada han passat d'ell com de la merda. Aquesta vegada sí que he vist que va de sobrat. Ostres, és que és molt exagerat! Ha vingut a la primera classe i després s'ha quedat per fora. Com que els seus col·legues no vénen ara es queda sol. Primer al bar fent una cervesa. Després a fora fumant. I altra vegada salta la tanca, seu a prop de la finestra i mira i mira a fora sense parar.

L'altre dia deien que se l'havien trobat el cap de setmana. Vaig sentir alguna cosa així com que anava enxufat. Quina estupidesa! Què deu haver de dur enxufat en una discoteca? Com no sigui la bateria del mòbil. Bé, la qüestió és que l'han vist i és bo saber d'ell perquè fa setmanes que no apareix per classe. Diuen que els va dir que vindrà als exàmens. Que si és molt llest o que s'ho creu, no ho vaig sentir bé. I altra vegada deien que s'enxufarà. Quina mania amb l'electricitat. A vegades no conec les paraules de moda, i això que en sento cada dia. Potser aquesta ho és i fico la pota com altres vegades.

Avui ha tornat. Ha parlat amb tothom. Anava de «molt bon rotllo». Això deia. Després ha parlat amb uns quants. Els recomanava una festa. Es veu que és molt important perquè insistia molt que hi anessin. També insistia molt que fessin un viatge i també en no sé què d'una rula. No en tinc ni idea, d'on volia anar de viatge, però la rula... Què coi és una rula? A més, deu ser molt conegut,

perquè diu que les pot trobar molt barates. I que són les millors. Després he sabut que era alguna cosa d'un cotxe perquè parlava de Mitsubishi. Les millors, insistia. No sabia que els Mitsubishi eren els millors. Això dels cotxes no s'acaba mai. Després s'ha quedat a fora. En aquell arbre on sempre s'asseu. S'ha fet un cigarret i s'ha estirat. Es deu haver adormit, perquè no s'ha mogut en un parell d'hores. Alguns anaven a veure'l. Semblava que seguien parlant dels Mitsubishi i també han insistit molt en els viatges i la festa. Han compartit un cigarret. Sí que van malament de pasta, pobres. I han fet unes encaixades molt efusives. Tots contents. Però, a classe, ni s'hi apropa. Sembla que ho suspendrà tot.

He sentit parlar d'ell. Alguns van anar a la famosa festa. Avui m'he sentit com una bleada. La famosa festa era una d'aquelles en les quals la gent va fins al cul de drogues. I jo que em pensava que parlava de cotxes. Avui m'ho han explicat tot. Les rules són pastis. Pastis! Ell pren pastis! Hòstia, que no és cap bajanada! Que ho està deixant tot. Que res de tabac de cargolar! Que fuma porros, hòstia! I els altres, vinga riure quan els he dit això del tabac de cargolar. No, si és que sóc ximpleta. «Ets de poble, no te n'oblidis». Sempre m'ho diu el pare. Collons, que si té raó. Bé, ja em passa l'emprenyada. I és que ser ximple és de les coses que em fan enfadar més. Però, així i tot, estic contenta d'haver-ho entès. Millor això que seguir creient que només està passant per un canvi d'estil. Per un canvi de vida. Total, que s'ha desfasat. I ara, qui el para? Perquè els seus examics, res de res. Que si ja s'ho trobarà. Que si ja l'hi està bé. Però, home, que éreu amics! Si parléssim.

Si ens haguéssim conegut. No puc presentar-me així i, apa, etzibar-li que què fa.

Fa molt que no el veig. S'apropen els exàmens finals i no apareix. Algú l'ha vist passejant pels carrers. Diu que no vindrà. Que millor ho deixa per després de l'estiu. Que ara ha de viure. Que és jove i que hi ha molta festa. Molta festa. Ara ja sé quines són aquestes festes. Algú inclús ha comentat que l'han vist a les discoteques venent pastis d'aquelles. Això s'emmerda. Si segueix així es fotrà en un merder. A més, l'han vist en alguna baralla. No m'agrada el que em diuen. Acabarà rebent de valent i llavors busca qui en té la culpa. I la culpa, penso, la tindriem tots.

He acabat l'últim examen. Si l'aprovo hauré acabat la carrera. Tots estàvem molt animats i hem quedat per celebrar-ho. Anirem a sopar i després a una discoteca. Jo, que mai no surto de casa, a una discoteca! Això sí que és notícia. Em fa il·lusió, però. Potsar hi conec algun guapot. O què sé jo. Estic molt contenta. Ho estic tant, que fins i tot he preguntat per ell i m'han explicat que no està gaire bé. Que està molt xuclat. Que va malament. Que es fot de tot. Bé, ara, almenys, ja sé què em volen dir. Diuen que es mou amb gent perillosa i que s'ha fotut en molts merders. Que sembla un altre i que ja s'ho trobarà. Sempre igual: ja s'ho trobarà. No entenc com en parlen així si eren amics. Estan molt dolguts, però ell els necessita.

La gran nit. M'he vestit com mai. M'he posat el vestit llarg que encara no havia estrenat. Les sabates de Marilyn Monroe i la bossa de brillants. Primer anirem a sopar a un restaurant súper. I després a la disco. Hi anirem gairebé tots.

Ell, és clar, no hi serà. Tant de bo, però, estigui bé. Per ara no en sabem res; almenys no ha vingut des de fa molt. Segueix amb el seu nou rotllo i no sembla que se'n vulgui desfer. Bé, avui vaig a lligar, així que, nois, prepareu-vos.

Me l'he trobat. Anàvem a la disco i algú ha parlat d'una festa. A mi m'ha fet mala espina, però, és clar, anàvem en colla i hem decidit en grup. Així que al final tots, entonats pel sopar, hem anat a la festa. Quina música! No podia aguantar-ho més, així que he sortit una estona. Allà n'hi havia uns quants que els passava el mateix. Llavors ens hem vist. Primer m'ha semblat que feia una gran cara de sorpresa en veure'm. Llavors m'hi he apropat i li he parlat. «Ostres!», m'ha dit. «No t'havia reconegut. Anàvem a classe junts, oi?». Anàvem a classe junts? Collons, tota la carrera, burro! He pensat. Però això no ha estat el pitjor. Tenia els ulls com plats. Li anaven de costat a costat com si el perseguissin. «Quina festa més guai, no?». Festa guai? Però si això és una merda! Tampoc no l'hi he dit, però em sembla que ha entès la meva mirada. I mentre parlava no parava de mastegar i mastegar. Ara, menys ingènua que abans, ja sé uns quants dels efectes de les pastis, així que he vist ràpidament que anava enxufat. Llavors he vist una cosa que no m'esperava. La seva mirada mostrava vergonya. «Ei!», m'ha dit. «Jo no acostumo a anar així, però avui m'he passat». I hem començat a parlar. I jo, bleada de mi, vinga xerrar. Que aquest paio no va bé, deixa'l estar! Però res, no podia deixar de parlar-hi. I és que per primera vegada en quatre anys hem parlat. Hem compartit la classe cada dia i ara, en una festa i amb una enxufada que fa por,

parlem. Que si jo no em passo mai. Que si els meus pares. Que si la carrera... Vaja, que li ha agafat la vena dramàtica o jo què sé. Total, que hem parlat durant hores. Ara, això sí, mastega cap aquí, mastega cap allà. I els ulls, pobre, semblava un mussol a punt de sortir volant. Sort que no m'he espantat, perquè, si me'n vaig corrents, potser li agafa un xungo a aquest pobret.

Avui hem quedat. Després de la festa em va prometre que quedariem sense enxufada. O sigui, clar i català. Hem anat a un bar del Born. Tot molt romàntic. I l'hi he dit. Mai no m'hauria pensat que podria fer-ho. Li he dit que m'agrada. Jo, sempre tan poruga amb aquestes coses i li he saltat al damunt. I va i em diu que jo a ell també. I jo, que des de sempre. I ell, que no sap des de quan, però des de molt. Que no destacava i que molt maca i llesta. Total, que hem quedat per demà i... poca broma. Diu que canviarà, que tornarà per acabar la carrera. Que ni pastis, ni porros, ni tripis (això no ho conec, però ni l'hi he comentat). Que canviarà. I l'he besat. No ho oblidaré mai.

Estic desesperada. No sé què fer. Li han clavat una pallissa. Estava fotut en uns quants merders, així que encara no se sap qui l'hi ha fet. Està molt greu. Molt greu. Està inconscient. A l'hospital el tenen a cures intensives i gairebé no se'l pot visitar. Està ple d'aparells que no paren de registrar-li les constants i porta oxigen. A més, la família em fa moltes preguntes i jo no sé què dir. Només puc dir la veritat: que havia canviat. «Però, què havia de canviar?», em pregunten. I llavors em cau el món al damunt. «Bé, estava... estava... estava una mica desviat, m'explico?».

Però no, no m'explico. I la mare, «que jo ja t'ho deia, que passava alguna cosa»; i el pare, «que és prou gran». I jo al mig, que no en sé ni la meitat, però que m'estic enduent la pitjor part. Bé, la pitjor part no, però gairebé.

Fa dos dies que està inconscient, però ho superarà. La seva mare m'ho diu: «És molt fort, demà es despertarà». Ja som bones amigues. Parlem a la sala d'espera i m'explica totes les seves coses bones mentre passen les hores. Cada vegada que el veig li dic que l'estimo i sembla que ell em sent.

M'han trucat els seus pares. Ha mort. La pallissa era massa forta i no ho ha aguantat. Merda! M'estimava! Però avui s'ha acabat. I no puc més. No puc més i no podré superar-ho. Em passa pel cap d'obrir el pot de pastilles i prendre-les totes de cop. I anar-me'n, així, amb ell. Ben enxufada.

Àlex Lacambra Boada va néixer l'any 1977. El 2005 va començar la carrera de periodisme. S'ha llicenciat enguany, el 2012, i aquest mateix any ha començat el Màster en Comunicació, Periodisme i Humanitats, on es treballa la creació literària.

Els camins vitals són incomptables, però els solitaris acostumen a ser els més difícils; potser per això sovint acaben convergint. Aquesta és la història de dos camins solitaris que comparteixen una classe universitària.